

Nehir Aydın Gökdoğan

2024
Necip
Fazıl

Çocuk Edebiyatı
Ödüllü Yazar

Çizer:
Ece Zeber

Karışık İşler BÜROSU

TİMAS
ÇOCUK

BONCUKLARI SOSYALLEŐTİRME PROJESİ

Selam! Benim adım Neslihan Halsoran! Karışık İşler Bürosu'na ve not defterime hoş geldiniz. Buraya birazdan sizin de okuyacağınız hik yele-
rimi yazıyorum çünkü gazetecilik okuluna gidene
kadar haber raporlarım için malzeme biriktirmem
gerekiyor. Rana Hanım -yani bizim Türkçe  đret-
meni- on iki yaşında olmanın anı biriktirmek için
m kemm l bir bařlangıç olduğunu söylediđinden
beri bilgisayarımdaki oyunların köküne kibrit suyu

döktüm. Artık gördüğüm her şeyden bir haber çıkarıyorum ve bu haberleri öykülendiriyorum.

“Bu devirde defter mi kaldı canım?” diyebilirsiniz. Hayır hayır bilgisayarına gerçekten su dökmedim. O sadece bir deyim. Haberlerimi hâlâ orada yazıyorum. Ama şunu bilmelisiniz: Bir karalama defterinde antrenman yapmak çok önemlidir. Çünkü aklına gelen şeyi anında bilgisayara aktaramazsın. Havada uçuşan o fikri kaybetmeden hemen bir kâğıda hapsetmek gerekir.

Bilgisayarın her zaman yanında olmayabilir ya da klavye kullanmak istemeyebilirsin. **TIK TUK TAK UĞRAŞAMAZSIN!** Ama elinin altında bir defterin ve renkli tükenmezlerin olursa not almak kolaydır.

Defterimde yazdıklarımı günlüğe benzetebilirsiniz. Ama bence buna günlük tutmak demeyelim. Çünkü bu, yaptığım işin yanında çok sıradan kalır. Yeni bir isim bulacak olursak **“HABERCİNİN NOT DEFTERİ!”** diyebiliriz. İçindeki bilgilerin benim ilerideki gazetecilik hayatıma ışık tutacağını düşünürsek “Haber Bankası”, “Haber Feneri” gibi havalı isimler de söz konusu olabilir aslında...

Gazetecilik kariyerim için bu defterde yazdıklarım çok kıymetli. Bu uğurda başka antrenmanlar

da yapıyorum tabii. Her gün onlarca yeni kelime öğreniyorum. Bunu da haber sitelerine girip nerede, ne olmuş diye okumama borçluyum. En son çıkan filmler, en iyi kitap siteleri, yeni arkeolojik bulgular... Hepsi hakkında uzunca bir listem var.

Ha bir de şu üstümden çıkarmadığım cepli yelek, en sevdiğim giysimdir. **TAMI TAMINA ON İKİ CEBİ VAR.** Her cepte bir haber durur...

Bunları ne mi yapıyorum? **Okuldaki Koridor Gastemiz** için topluyorum. **EVET, O BİR GAZETE DEĞİL, GASTE!** Eskiden benim genel yayın yönetmeni olduğum bir duvar gazetemiz vardı. Fakat okul idaresi tarafından kapatıldı. Çünkü yaptığımız haberler Müdür Bey'in sinirine dokunmuş. Onun neyi sevip sevmediğini anlamak zaman aldı. Neyse, biz de başka bir gazete açtık. Adını da Koridor Gastesi koyduk ki öyle ciddi bir gazete sanılıp kapatılmasın.

Yeni gazetenin genel yayın yönetmeni de yine ben seçildim. Beş kişilik ekibimizle Müdür Bey'i kızdırmayacak haberler yaparak şimdilik yayını-mızı sürdürüyoruz.

Evet, gelelim günlüğüme! Pardon, Habercinin Not Defteri'ne! Bugünlerde ağabeyim tarafında

durumlar biraz karışık. Ağabeyim Haydar’la aramızda yalnızca beş yaş var. O, üniversite sınavına hazırlanıyor ve her okul çıkışı etüt merkezine uğramak zorunda. Fakat dün gidemedi çünkü önceki gün etüt merkezini astığı ve Şehir Tiyatroları’ndaki “Bu Sınavları Kim İcat Etti Ulan” adlı oyuna gittiği için babam tarafından cezaya çarptırıldı. Hayır, zincire vurulmadı. Bizim evde Orta Çağ cezaları yürürlükte değil. Ona sadece etütten kaçtığı gün çözemediği soruların iki katı yüklendi ve hafta sonu evden çıkma yasağı getirildi.

Bir avukat olan babam, meslek icabı, rastgele verilen her türlü cezaya karşıdır. Ama ağabeyimin

sınava beş ay kala bu yaptığının tam bir haydutluk olduğunu söylüyor. Annem de odasına kapanan ve sadece yemek zamanı beş karış suratla ortalıkta dolanan ağabeyimi mutlu etmek için o meşhur “gülen yüz kurabiyesi”nden yaptı. Çünkü o her zaman yüzü gülen çocuklardan (anneme göre çocuk, yani bize göre genç) hoşlanır. Ama kurabiyeleri en çok küçük kardeşim yer.

Kardeşim Ercüment, tam bir kurabiye canavarıdır. Henüz okula başlamadı. Sadece dört yaşında. En iyi yaptığı şey scooter binmek ve Haydar ağabeyimle beni anneme şikâyet etmek. **NE YANİ! ONU HER DAKİKA ODAMIZA ALMAK ZORUNDA MIYIZ?** Annem ise bunca karışıklığa karşın evde üç kuşaktan çocuğu olduğu için mutlu olduğunu söylüyor. Hepimizde ayrı bir mevsimi yaşıyormuş.

Pazar günü ağabeyim, kahvaltıya gelip babamın karşısına oturdu ve gösterdiği iyi hâlden dolayı ceza indirimi istediğini söyledi. Odasına kapanıp camdan bile bakmamış. Kendisine yüklenen iki katı soruyu çözmüş. Hepsini de doğru yapmış. Eğer cevap anahtarına bakarak çözmediyse bana göre iki saatçik yürüyüş iznini hak etmişti. Gerçi o halı saha maçını tercih eder. Fakat

babam test kitabını kontrol bile etmeden başını iki yana salladı. Ortada cezayı onaran bir durum göremiyormuş. Soruları çözmek zaten göreviymiş.

O sırada kapı zili çaldı. Gidip baktım. Apartman yöneticimiz Sırrı Amca, elinde sarı bir zarfla kapıda duruyordu. Zarfı sallayarak konuşmaya başladı:

“Postacı bunu yanlışlıkla bizim kutuya koymuş. İki gündür postaya bakmadığımızdan bugün fark edebildik. Zaten bize yeterince fatura geliyor. Bir de sizinkileri ödeyemem doğrusu!”

Sırrı Amca, konuşmasını bitirdikten sonra zarfı elime tutuşturup gitti. Ben de götürüp babama verdim.

Babam, zarfı açıp kızgın bakışlarını aceleyle kâğıdın üzerinde gezdirdi. Üç kere “MMM”, iki kere “CIK CIK” sesi çıkardıktan sonra havuza dalarak gibi foşurtulu bir nefes alarak: “Hay aksi!” diye söylendi. **“Trafikten geliyor. Yine ne yaptım da haberim yok acaba!”**

“Hah!” dedi. “Orta şeritteki şu kaplumbağayı solladım diyeymiş. Ardımdan dörtlü gelen o yedi başlı ejderhayı görmemişler mi? O araba azmanını sollamasam üstüme binecekti yahu! Sığınmak için sol şeride kaçtım. Pestil olmadım

**Bir de sizinkileri
ödeyemem doğrusu!**

diye suçluyum! Aha, bir de ikinci uyarı varmış! Ne hoş! Kaldırıma mı park etmişim! Üşenmeden resim de çekmişler! Hem bunun nesi yanlışmış? Kaldırımın dibi, evet! Ama üstü değil! Yakında otopark vardı da ben mi gitmedim? Arabam küçülsün de cebime girsin bari! **HEM DE 1.075 LİRA 53 KURUŞ.** Üç kuruşunu da nasıl hesap etmişlerse! Kuruşuna kadar alın! Bu zavallı adamın bir canı kalsa yeter!”

Babam böyle söylenirken annem kahve yapmak için yerinden kalktı. Ağabeyim de heyecanla babamın elindeki kâğıda uzaktan bir göz atıp kötü kötü gülümsedi. Babamın empati yapacağını ve kader arkadaşı oldukları için onun cezasını kaldıracağını umdu sanırım. Ama babam hiç oralı olmadığı gibi **“İtiraz hakkımı kullanacağım. Ben de suçsuz olduğumu ispatlamazsam, adım Bahattin olmasın.”** gibi acayip şeyler söyledi.

Ha, yok hayır, acayip olan babamın adı değil. İsmi gerçekten Bahattin. Ama suçsuz olduğunu nasıl ispatlayabilir ki? Başımızda bir bu dert eksikti. Babamın gizlenmek için adını değiştirip Rüknettin yaptığını düşündüm. Bir şeye daha kızıp Şemsettin yaptığını sonra... Ondanda sıkılıp

Abuzittin'de karar kılsa... Gel de aklında tut!
Yok, bizim ev bugün iyi gününde değil.

Kahvaltıdan sonra evden çıktım. İnsanın güzel havalarda dışarı çıkma yasağının olmaması güzel şey doğrusu! Ayaklarım beni Süslülere doğru sürükledi. Süslü, benim kuzenim. Kendileri, Nejla teyzemin biricik kızı olurlar. Onunla annelerimiz kardeş. İkimiz de aynı yaştayız. Ben 1 Nisan'da doğmuşum, Süslü 11 Nisan'da...

Beni, 1 Nisan'da doğduğum için şakacılık gününü kapmakla suçlar. Kendisi on gün gecikerek sıradan bir günde doğmuş! Buna katılmıyorum. O günkü gazeteleri karıştırdım. 11 Nisan, Osmanlı Mebusan Meclisi'nin kapatılmak zorunda kalındığı günmüş. Bence gayet önemli!

Bu tabii Süslü'ye yetmez. O gösteriştan yana... Kendini sıra dışı göstermek için doğduğu günden beri uğraşıp durur. Gözüne, kaşına, saçına, üstüne başına acayip özenir. Tam bir ayna kuşu!

ASLINDA ADI SÜMBÜL TÜLKANAT! Ama kimsenin onun gerçek adını hatırladığını sanmıyorum. Çünkü süslü püslü oluşu, kendini boncuklara, takılara tokalara boğuşu Sümbül kelimesini mutasyona uğratmış. Yani adı Sümbül'den Süslü'ye dönüşmüş. Tabii, o hâlimden hiç şikâyetçi

değil! Çünkü süslenmenin bir kız için olmazsa olmaz bir özellik olduğunu düşünüyor.

Süslü'yle takıla takıla -yani on iki sene geçince- benim adım da mutasyona uğradı. Bütün akrabalar bana Neslihan yerine Nesli diyor. Ama bu sadece bir kısaltma kolaylığı. Beni üzen ya da bana sevinç veren bir takma adım henüz yok. Evdekiler 1 Nisan'da doğarak şakacı olduğumu ispatladığımı söylerler sadece. Sanki doğum tarihimi ben seçmişim gibi. Şahsen insanları güldürmek gibi ideallerim hiç olmadı ve bir güne sığdırılan şeyler bana çok da doğal gelmiyor.

Her neyse, kapıyı Süslü açtı. Saçında bir düzine toka, boynunda incik boncuk... Beni görünce neşelendi. Sabahtan beri neler yapmış neler... Elimden tutup çekiştirdi. Odasına gittik. Oda, oda değil, tuhafiye

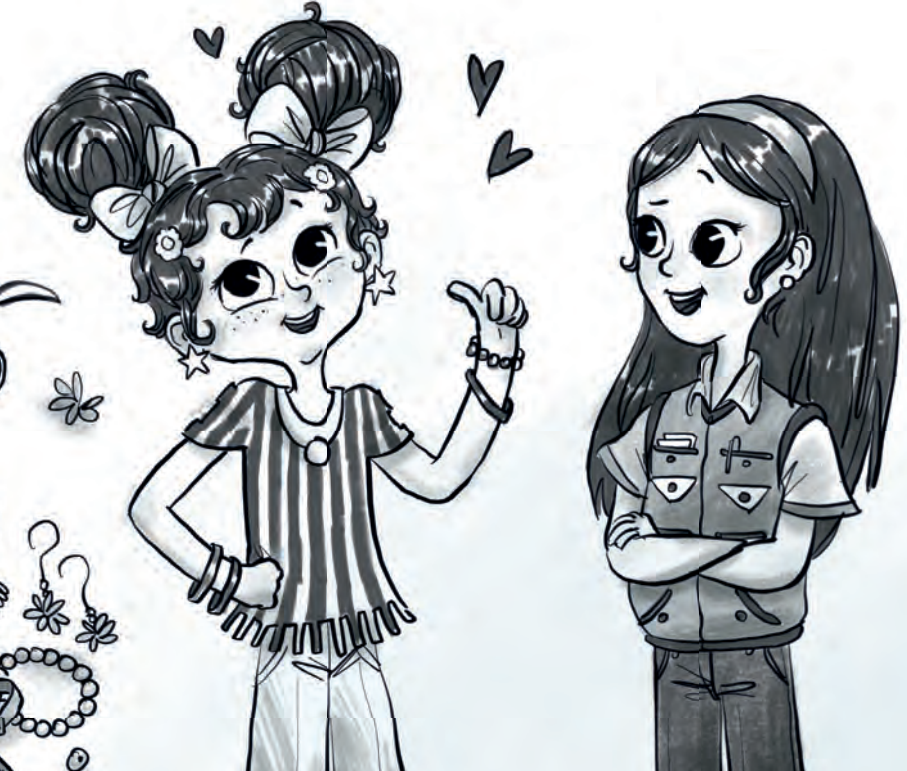

dükkânıydı sanki. Burayı her gelişimde biraz daha kalabalıklaşmış bulurum. Kutu kutu boncuk almış. Oturup kolye ve bileklik yapacaktınız.

“Bırak şimdi Kolyeyi molyeyi! Babam adını değiştirmeden bir şeyler yapmalıyız.” dedim.

“BAHATTİN ENİŞTE ADINI MI DEĞİŞTİRİYOR?” dedi. “Ama neden? Gayet güzel bir adı var. Hıh! Yoksa yüz nakli mi yaptıracak?”

“HAYIR, CANIM... SADECE ÇOK KIZGIN. YOLDA ANLATIRIM.”

Sonra odadan çıkıp evden kaçmaya hazırlanan suçlular gibi aşağı inip, koridora süzüldük.

Teyzem, odasında ütü yapıyor, Haluk enişte de salondaki koltuğunda her zamanki gibi havadis okuyordu. Biraz dolaşacağımızı söyleyip evden çıktık. Raptiyeli Şemsiye Çıkmazı'nın -yani bizim çıkmaz sokağın- üstündeki caddeye yürüdük.

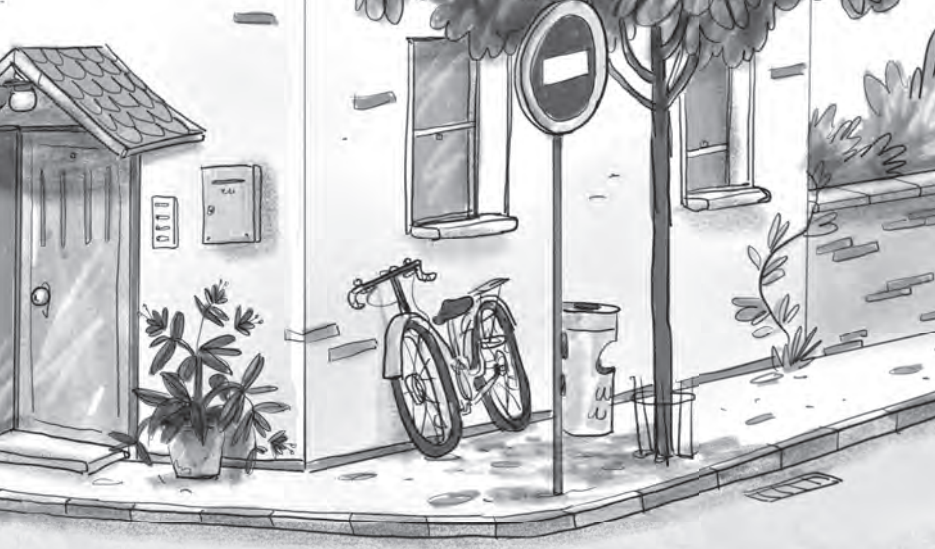
"EEE..." dedi Süslü. "Neymiş şu mesele... Baban niye ismini değiştirecekmiş?"

"Ceza aldığı için!"

"Hıı..." dedi Süslü. "Teyzemi mi kızdırdı yoksa?"

"Yok yahu, polisler yazmış cezayı."

Süslü endişelenmişti.

“Eyvah! Hapse girecek demek. Yüz nakli olmayıp isim değıştirse de onu herkes tanır. Tek yol, yüz değışimi ameliyatı.”

“ÜF SÜSLÜ... YİNE ACAYİP FİLMLER İZLEMİŞSİN SEN.”

“Öyleyse ne yapacak? Banka soymuş olamaz değil mi? Bak bize geçen bir poşet mandalina getirmişti. Onlar banka parasıyla alınmamıştı değil mi?”

“Benim babam banka soymaz.” dedim. **“O İYİ BİR ADAM. BANKAYI KÖTÜLER SOYAR.”**

“Benim babam da soymaz.” dedi Süslü. “Hatta babam bankaların insanları soyduğunu söyleyip